30

Коли у тиші серед дум високих,
Я викликаю пам'ять давніх днів,
Оплакуючи смерть щасливих років
І найдорожчих, і близьких мені,
Що відійшли в навислу темінь ночі,
Таких привітних, мрійних, дорогих,
То від скорботи туманіють очі,
І марно хочу чути голос їх.
Тоді, чоло склонивши у печалі,
Слізьми плачу їм за святу любов,
Немов цього вони раніш не знали
І хочуть буть оплаканими знов.
А лиш тебе зустріну, друже милий,
Мов рідних воскресаю із могили.

130

У неї очі — це не сонця блиски,
Звичайні, не коралеві уста,
Не білосніжна шия, дуже низько
Звиса коса на незміїний стан.
В садах троянди паленіють всюди,
Та не троянда — дівчина вона,
І дише завжди, як звичайні люди,
А не в траві фіялка запашна.
І голос має інший, ніж у весен,
Яким співають трелі солов'ї.
Не бачив я ходи богинь небесних,
Та й не легка земна хода її.
Та все ж її ім'я мені миліше,
Ніж тих, про кого пустохвалець пише.

Переклади Андрія Легота.